

2. Zóbor
vátöplük
nyitrai
madását
Nyitra
ra. Jevő
hagyó
Kegyét
ma még
amit irsz.
ndják el
Hogy le-
Kátót is
aja alá.

— Velics
ötöké az
r felelni:
Tán, ha
Jolán.

öm is. —
z versek-
sra töre-
redtől. —
hétre. —

t fordulj
is meg-
ty. Men-
elgyógyu-
egkevésbé
én kapod
de szive-
volna is.

estv. Be-
Margit.

od, meg-
Halasz

a gyóni
meg. —

Székely
ntelek a

Béla és

lgy nem
let küld-
gy nem-

I. Város-

ét ugyan-

most, mint

mal: mert

R.

en.

KIS NAP

Szerkeszti Forgó bácsi.

TÉLI VILÁG. (Lásd a 85. lapon.)

A SZENT ANNA-TÓ HARANGJAI.

— Elbeszélés a magyar ős időkbel. —

Irta Sarolta néni.

— Képekkel. —

(Folytatás.)

PÁR nap mulva, ismét a hegytetőn találjuk a gyermekeket.

— Nézzétek! szólt Sarolta. Ez itt az én kertecském. Ugy-e gyönyörű virágok ezek? Most meg elvezetlek a Kukojszáshoz. Ugy-e még nem is hallottátok a hírét?

— Mi az, mi az? kérdik a többiek

— Csak jertek utánam!

A leányka előre sietett, a másik két gyermek követte. Látszott, hogy Sarolta jól ismerte az erdőt, mert tétova nélkül haladt előre benne. Vagy fél óra multán kiléptek az erdőből. Egy tágas fensík terült el szemük előtt.

— Ez itt a Kukojszás, szólt Sarolta.

— Ez? kérdik csalódva a gyermekek. És mi látni való van ezen a kiégett mezőn?

— Hahaha! Ezt ugyan eltaláltátok, barátaim! A Kukojszás kiégett mező! Nevetni való, igazán!

— Hát mi egyéb? Pár törpe nyir és sok, sok áfonya-bokor szakítja meg egyhanguságát.

— A Kukojszás egy nagy tó, felelt Sarolta.

— Tó? Hol itt a víz? kérdé Zsolt kételkedve.

— Nem látod a bokrok közül át csillámlani?

— De! Most már látom, kiálta fel Zsolt.

— Én is, én is! nevetett Ildikó. Nézd Zsolt, amott! Meg itt! Oh, milyen gyönyörű!

— Mégis csak furcsa, hogy ez a tó egészen be van szöve-fonva füvel, bokorral és fával. De nem is hiszem én el, hogy tó az, amit látok, szólt ismét Zsolt.

— Pedig nincs különben, felelé Sarolta. Kukojszás, vagy Mohos a neve. Kevesen ismerik, mert nem sok embert visz erre az utja; pedig, mondja nagy apó, ez is egyike a természet csodáinak. Itt fenn a hegytetőn ez a nagy tó, melynek egész színét ellepi a törpe fenyő, nyir, áfonya és az a vörhenyes fü, melynek sűrűje közül csak itt-ott csillámlik át a víz. Én is éppen úgy bámultam, mint ti most, midőn nagy apó mindezt megmagyarázta.

— Menjünk közelebb! szólt Zsolt. Szeretném egész közelről megbámulni.

— Mehetünk még egy darabon, folytatá Sarolta, de egész közel menni hozzá nem tanácsos, mert megtörténhetik, hogy az, aki vakmerően közeledik, bele téved az ingoványba és menthetetlenül elmerül benne.

A gyermekek alig győztek betelni a látott csodával és megígértették Saroltával, hogy ide még többször vezeti el őket.

A tisztásra érve, édes anyjukat beszélgetésbe merülve találták István bácsival. A gyermekek eldicsekedtek, mily csudában volt részök. István bácsi megígérte nekik, hogy legközelebb ő is elmegy velök a Mohos-tóhoz. A gyermekek kitörő örömmel fogadták ígérte. Néhány percz mulva pedig már egy mokus kötötte le figyelmüket, amely vidáman ugrált ágról-ágra.

— Azt mondtad az imént leányom, hogy rút gyanu üldözte el férjedet az emberek közül, szólt István bácsi a gyermekek távozása után, folytatva a megkezdett beszélgetést.

— Ugy van, felelt az asszony. Az utolsó csatából, midőn Gyula vezér fegyvert fogott az ősi vallás védelmére, az én uram sem akart hiányozni. A csata elveszett és a fővezér egész családjával együtt foglyul esett. Opur, aki férjemnek úgy szólván barátja volt, elkeseredve állította, hogy csak is árulás miatt vesztek csatát, és az áruló nem lehet más, mint az én uram!

A zokogás elfojtotta az asszony szavait.

— Ne sirj! szólt István bácsi, a jó Isten utai kifürkészhetlenek, a te fájdalmadat is megszünteti.

— Mig ez a szörnyü gyanu nehezedik rá az én férjemre, addig nem is lesz nekem nyugodalmam. Midőn látnom kell a gyötrelmet és kínt, mely lelkén rágódik az igazságtalan gyanu miatt, melyet megczáfolni sem tud: azt hiszem, a szívem szakad meg bele!

— Hogyan is történt tovább? Mondd el!

— A vád hallatára az én uram felugrott. Követelte, hogy bizonyítsa be, vagy álljon ki vele vitézi tornára, közöttük döntőn Hadur. De Opur kijelentette, hogy árulása világos, és egy ilyen emberrel nem mérí össze fegyverét. Bár merre fordult férjem, mind megvetéssel, utálattal néztek reá. Mindent elkövetett, hogy tisztázza magát, de hiába! Le köllött mondania minden reményről. Ekkor, mint az üldözött vad, ide a rengetegbe költözött, hogy elrejtőzzön gyötrelmével az emberek tekintete elől. Mi követtük, osztozkodva vele a nyomoruságban, mint ahogy ő osztozkodott velünk a boldogságban. A gyermekek azonban mind erről semmit sem tudnak... ne is tudják meg soha!

— Hogy van az, hogy Opur gyanuja csak is férjedre irányult? kérde István bácsi.

— A csatát megelőző napon férjem Opurral annak sátrában beszélgetett, midőn az neki fölöttébb fontos dolgokat fedezett föl. Rajtuk kívül senki sem volt jelen, s mégis mind ez az ellenség tudomására jutott. A vesztt csata után Opur egy elfogott keresztyéntől megtudta, hogy valaki Opur bizalmasai közül fontos fölfedezéseket tett az ő vezéröknek, és ezek döntötték el a csata sorsát. Opur gyanuja ilyen körülmények között egyedül férjemre esett és talán soha sem is fog kiderülni az ő ártatlansága, és az én derék fiam megbélyegzett nevet fog örökségül kapni.

— Ne sirj, leányom! vigasztalá István bácsi a zokogó asszonyt. A jövőt sürü fátyol takarja. Ki tudja, mit rejt? A ti számotokra is felderülhet még annak a napja, midőn emelt fővel léphettek az emberek elé. Csöndesedj! A gyermekek közelitene, s azok ne lássák könnyeidet.

Nem sokára néma csend ülte a hegytetőt, melyre a búcsuzó nap arany fényét hintette.

(Folytatása következik.)

KÉP-REJTVÉNY.

A megfejtők névsorából elsőnek kisorsolt kapja jutalom-nyereményül a következő művet:

Jánoska. — *Az arany gyűrű.* — *A paradicsom.*

Elbeszélések. Az ifjuság számára írta **Benedekné Indali Etelka**; számos képpel, diszes kötésben.

KAROS-SZÉKBEN ÜL NAGYANYÓ.

Karos-székbⁿ ül nagyanyó,
 Imakönyv kezében:
 Gondolatja elkalandoz
 Mult idők ködében.
 Itt is talál, ott is talál
 Egy piros virágra:
 Velük szüⁿt, velük hervadt el
 Az ő ifjusága ...
 »Én jó uram ... örömeit
 Megosztottam véled —
 Mért, hogy magam viselem csak
 A bús öregséget!«

Karos-székbⁿ ül nagyanyó,
 Imakönyv kezében:
 Alkonyodó nap-sugára
 Beragyogja szépen.
 Alkonyodó napsugára
 Beragyog szívébe ...
 De még szebbⁿ ragyog ottan
 Nagypónak képe.
 »Én jó uram! Mért is kellett
 Sírba szállni néked!
 Édes, kicsi két unokám
 Hogy szeretne téged!«

TÉLI VILÁG.

(Képpel a czímlapon.)

*Gyi te szánkó! Mint a madár
Szaladj, röpjölj vélem —
Te vagy az én kis lovacskám
Hó-hullató télen!*

*Gyi te szánkó! Amíg lehet
Örvendjünk a jónak,
Nem sokára tavaszodik
S vége lesz a hónapnak.*

*Akkor aztán pihenhetsz majd,
Pihenhetsz a télig...
Előre hát! Röpjölj vélem
Kis falunkon végig!*

AZ ISKOLÁBÓL.

A vizsgán megszólítja a tanfelügyelő Jancsót:

— Mondja meg nekem fiam: hány nagyobb szigete van a Dunának és hogy hívják?

Jancsi elgondolkozik egy darabig és végre így felel:

— A Dunának több nagyobb szigete van és engem Fehér Jancsinak hívnak.

*

Tanító. — Mondd meg nekem Jancsi: ki volt Kolumbus?

Jancsi. — Kolumbus madár volt!

Tanító. — Madár? Hogy jut ilyesmi eszedbe? Hallod, hogy nevet az egész osztály!

Jancsi (elpityeredve.) Bátyám olvasókönyvében láttam egy olvasmányt, melynek az volt a címe: »Kolumbus tojása.« Ezért gondoltam.

A SÁNTA BIC CZ MEG A NEVENINGS.

(Képekkel a 87. és 89. lapokon.)

EPPEN deket harangoztak a falu tornyában. A hosszú fasoros utcán maga ballagott a Sánta Bicc.

Amint a Dombi-Huszár Vendelék kis kapujához ért, egy tarka kis kutya karikázott ki előtte nagy vonítással. Egyre azt hajtogatta, hogy:

— Fa-vég, fa-vég, fa-vég!

És hogy ez nem holmi mesebeli tréfa, kitetszett nyomban abból, hogy az a bizonyos fa-vég egy jókora fa-hasáb alakjában kalimpált ki utána az utcára.

Világos, hogy nem vendég-marasztónak küldték utána a Huszár Vendelék. S ha még a dolgok környül-állását tekintve néminemü kétség maradt volna fenn, azt is eloszlatta a patkós csizma hangos dobogása, meg az öreg Huszár Vendel karicsáló hangja:

— Czoki te! Kutya jár az eb lábán!

A kis tarka kutya vonítva futott le az alszög felé. Hangos sirása fölverte a falu csöndjét.

Meghallotta azt a Darabosék örves Komendánsa, aki éppen déli álmát bólingatta a kocsi-félszer árnyékában. Egy szempillantás alatt fönn termett a kő kerítésen s onnan nézett szét, hogy hát:

— Hol a hiba Igaliba?

Amint meglátta a tarka kis kutyát, nyomban tisztában volt a dologgal:

— Hohó! Kósza kutya? De már abból magam is kiveszem a részemet!

S utána eredt a kis tarkának.

A Fazekas Balázsék kukoricza-górójának a hágcsojáról nézegette ezt a mulatságot a lompos Pumi. Ő is készen volt tüstént a maga hadi tervével. Amint látta, hogy a

kis tarka kutya arra felé közeledik, ott hagyta rendes ör-állását s kiugrott az utczára.

Szép csöndesen meglapult a labodás árokpart mentében s úgy várta a közeledőket.

Szegény kis tarka! Lesz neked most ne-mulass! Elöl tűz, hátul víz: hova legyen szegény feje?

A kis kutya ugyancsak szaporázta. De hogy a labodás árok-parthoz ért, egyszer csak elő ugrik onnan a lompos Pumi, s torkon ragadja szegénykét.

Hátul meg az örves Komendáns harapott az inába.

A kis kutya sirt, vonított. Jajveszéklő vonítása betöltötte az utczát. A két haragos ellenség egyre tépázta.

De már akkor a Sánta Biccz is beleszólt a mulatságba. Göresös botjával végig nyujtott az örves Komendáns, patkós csizmájával egyet rúgott a Pumi horpaszán, amitől azok nyomban eleresztették a kis tarka kutyát.

A kis kutya vonítva keresett menedéket a Sánta Biccz csizma-szára mögött. Hanem az örves, meg a Pumi már akkor úgy bele kóstolt a marakodásba, hogy első szóra nem is akarták abba hagyni.

Körül csaholták, körül morogták, keresve a rést: hogy ki mikép férkőzhetne hozzá a kis tarkához. (Lásd a képet a 87. lapon.)

Kaptak is azért a Sánta Biccztől olyan leczkét, hogy egyik se teszi ki az ablakába:

— Csiba te, lompos! Nem szégyellitek? ... Ketten esni egynek! No iszen nagy virtus! Két nagy mihaszna egy ilyen kicsivel köt ki. Nem szégyellitek?

Hát biz' azok a nagy szégyenkezésben ott hagyták a kis tarkát s egymásnak estek neki.

Ebben már nem háborgatta őket a Sánta Biccz. Szép csöndesen bicczegett hazafelé. Ott lakott abban a nád-födeles kis vityillóban, künn a falu-végén. Terebélyes nagy diófa vetette árnyékát az udvarára. A diófa alatt puha pázsit zöldellett.

Sánta Biccz leült az árnyékos zöld pázsitra, elő szedte a tarisznyáját s neki látott a falatozásnak. A kis tarka kutya még akkor is ott csetlett-botlott körülötte. Rá is mordult nagy keményen:

— Hát te ki kutyája kölyke vagy? Mért nem mégy haza? Nem volt elég, hogy egyszer megtépáztak? Ha én nem vagyok, bizony kitergetik az irhádát!

A kis kutya csak a farkát csóválgatta ezen a beszéden. A Sánta Biccz meg tovább fonta a mondókáját:

— Azt kérded, hogy mit eszem? Kenyeret, meg egyebet. Hogy mi az az »egyéb«? Hát hagyma. Lám, a példaszó is azt mondja:

Hagyj ma,
Lesz holnapra.

Az bizony! Tegnap is az volt, ma is az van, holnap is az lesz.

Azzal lekeresítette a bécsi bicskájával a kenyér-karéj héját (Lásd a képet a 89. lapon.) s oda vetette a kis kutyának. Az bizony nem várta a kinálást, nagy mohón fölfalta a száraz kenyér haját.

Az öreg nem állhatta szó nélkül:

— No lám: bizony nem válogatós. Aztán talán nem is ettél ma még? Honnan tévedtél ide? Osmerek én minden kutyát a faluban. Azok is ösmernek engem. Hogy én ki vagyok, mi vagyok? Hát bíró vagyok: koldus-bíró. Irás szerint Bárdos Mihály a nevem; de hát Sánta Biccznek csufol mindenki e miatt a nyomorult

lábam miatt, amiből nem tudta kivenni Isaszegnél a golyót a felcser. Azóta hordom s azóta biczegek. No de most már fel is ut, le is ut. Elmehetsz!

Hanem a kis kutya nem akarta megérteni ezt a beszédet. Az öreg Sánta Bicc hiába szabta ki neki a ház-helyet. Oda

kuporodott a lába elé s úgy fülelt a beszédjére.

— Már hogy nem mégy? toldotta a szót tovább az öreg. Hát akkor itt maradsz. Azt hiszed, jobb dolgod lesz itt, mint a régi gazdánál? Én bizony nem bánom. Egy koldusból kettő. De leg-

... MIKÉP FÉRKÖZHETNE A KIS TARKÁHOZ.

(Lásd a 86. lapon.)

alább a nevedet tudnám: Sajó, Maros, Duna? Mert hogy kutyanak legjobb viz nevét adni, különben könnyen megvész. No, egyik sem? Hát talán Lion, Hektor? Az sem? Akkor bizonyosan »Nevenincs!«

És a kis kutya hegyezni kezdte erre a fülét.

— Ott van ni! szólt az öreg nevetve. Utóbb is eltaláltam a nevedet. Hé, Nevenincs! Gyere ide kicsi kuszám, gyere no!

S végig simogatta a kis jövevényt, aminek az mód nélkül örült. Pártfogójának hol a kezét nyalogatta, hol meg hangos csaholással ugrálta körül. Az öreg rá-rá szólt:

— Jól van no; elég már. Hát ugy lesz, hogy ezután ketten lakunk itt. Kettőnk számára jár ki az alamizsna kenyér. Amim lesz, megosztom veled.

A vén koldus-biró, az öreg Sánta Bicz, már az-nap délután a kis kutyájával parádézott végig az utcán.

Este, mikor már a nagy diófa is átfordította árnyékát a tulsó sorra; mikor az alkonyodó nap is a piros paplanát előkeresgelte a skárlát felhők mögül s készült pihenőre térni oda tul a füzes erdő mögé: akkor a Sánta Bicz azt mondta a kis kutyának:

— No hát, kis szógám, most jószakát! Ott a verem oldala, ott a kazal töve: keress magadnak éjjeli szállást.

O maga is befordult a csöndes kis vityilóba, rá csappantotta a zárat és lefeküdt. Kívül a susogó diófa, meg a hajladozó akácza lombja álomra bólogatott a fejével. A csillagos égről az álom-angyalkák kezdtek alá ereszkedni holdvilág-sugáron. Bekukucsáltak, s ahol nyafogó, kelletlenkedő gyereket találtak: elringatták, elaltatták szép mese-szóval.

Az egyik álom-tündérke oda lopózott az öreg Sánta Bicz ágya fejéhez. Aztán olyan fura dolgokat susogott az öreg fülébe! Az öreg alig győzte a szemét törülgetni tőle:

— Ugy bizony, öreg Sánta Bicz! Nem is gondoltad volna, ugy-e, hogy öreg napjaidra még neked is lehessen valakid, akit te szeress, aki téged szeret. Igaz, hogy az a valaki csak egy tarka kis kutya. De az is valaki. Eddig nem volt senkid. Magad álltál a nagy világban. Se atyád-fia, se jó barátod. Kegyelem-kenyéren, koldus-kenyéren élődtél. Aztán az a kis kutya

nem is holmi közönséges kutya. Hisz emlékezhetnél rá: egyszer már találkoztál is vele ott abban a nagy városban. Annak az öreg vak koldusnak éppen ilyen tarka kis kutyája volt. A kis kutya nyakán piros szalag volt. Annál fogva vezetgette a gazdáját egyik utcáról a másikra, egyik bolt-ajtó elől a másik elé. Mikor az öreg koldus megbetegedett, maga járt a kis kutya koldulni. Ismerték már mindenfelé. Itt egy krajczárkát, ott egy fillérekét dobtak a kosarába, amit a szájában hordott. Aztán mikor az öreg meghalt, kikísérte a temetőbe; oda feküdt a sirjára s nem akart onnét elmozdulni... Ott pusztult el étlen-szomjan... Nem, nem pusztult el... más gazdát keresett magának. Olyan koldust, mint a régi gazdája volt. Én leszek a gazdája ezután...

Az álom-tündérke tova rebbent.

Másnap azzal állított be kora hajnalban a Botos szomszéd az öreg Sánta Biczhez, hogy azt mondja:

— Hallja-é kend, vén Bárdos! Hol vette kend a kutyáját?

— Ugy szegődött hozzám.

— Ha eladja kend, megveszem. Adok érte két felöntő szemes kukoriczát.

— Nem adom el.

— Egy tábla szalonnával, meg egy fehér czipóval megtetézem.

— Nem adom el.

— De hát minek kendnek ez a kutya? Ugy sem veszi semmi hasznát.

— Hát neked, öcsém, minek?

— Ide nézzen kend!

Azzal oda vezette Botos szomszéd a vén Sánta Biczet a verem oldalához. Hát, uram fia!... az embert a csuda fogta el a nagy álmétkodástól. Burgonyás verem

oldala körül volt kerítve patkánnyal. Ennyi
döglött patkányt még nem látott ember
egy rakáson.

— Ezt mind a kend kutyája hordta
össze az éjjel. Valamennyit az fojtogatta
rakásra.

AZZAL LEKERITETTE A BÉCSI
BICSKÁJÁVAL A KENYÉR-KARÉJ
HÉJÁT.

(Lásd a 86. lapon.)

— No hát akkor még ugy sem adom el.
Hire futott a Sánta Bicz kutyájának
csak hamar. Messze vidékről jöttek hozzá
alkudozni. Még a csali-bereki ispány is

megállította a paripáját a Sánta Bicz
vityillója előtt:

— Hé, öreg Bárdos! Azt a kutyát elvi-
szem!

— Nem eladó, uram!
— Egy igás béres konvenczióját kapja kend holta napjáig.

— Nagyon hozzám szokott már a kutya. El sem maradna tőlem.

— Akkor kendet is elviszem. Sok a patkány a pusztámon. Hadd pusztítsa ki a kutya. Kendnek pedig, amint mondtam, kijár a béres-konvenczió.

— De hát hogy szolgálom én azt meg, uram?

— Majd megszolgálja a kis kutya.

Hát bizony az lett a bütyke ennek a dolognak, hogy az öreg Sánta Biczet felültette maga mellé a hintóba s úgy vitte kis kutyástul együtt ki a csali-bereki pusztára.

Ott éli azóta világát.

Azt mondják, hogy a török császár már csak nagy ur. Hanem azért nem hiszem, hogy az öreg Sánta Bicz megcserélne vele. Ó legalább váltig azt hajtja.

Bodonyi Nándor.

FOGAS KÉRDÉSEK.

Mi az, amit csak csukott szájjal tudunk kimondani?

Az *m* betű.

*

Hogy szedhetünk pirulát vízben, anélkül, hogy ajkunkat benedvesítsük?

Beülünk egy kád vízbe és a pirulát ostyában szedjük.

*

Milyen fazékba nem lehet vizet önteni? Olyanba, amelyik már tele van.

*

A molnár a malomban van, de a feje nincs ott. Hogy lehet az?

Kinéz az ablakon.

PAJKOS CZICZÁK.

(Képpel a 92. lapon.)

*Szedte-vette cziczuskái,
Illik-e ez, mondjátok?
Felszaladtok nyakam közé,
Ruhámat meg rontjátok!
Hát vaj' ez a czicza-üllem?
Rosszul esik ilyet hinnem!
Nem is hiszem... mert én magam
Oktattalak bennetek,
Megmondtam, hogy nem illendő
Elesent kappant ennetek:
Hogy nem illik ember-börbe
Ereszteni körmötök
És nem illik tejfelt nyalni,
S fazekakat törnötök.
Igy fogott a tanítás?
Az már más!
Akkor aztán én is másképp beszélek
Börötökön nád-pálczával kefélek!
S mert kifogást jól tudtok, ha baj van,
Azt mondjátok
Szeretéből ugrándoztok rajtam.
Köszönöm e szeretetet!
Nem kérek belőle...
Elég volt a tréfából ma...
Egy-kettő! Előre!
Hogy ha illendően
Feküsztok elém,
Szívesen osztom meg
Véletek ebédem.
S akad majd kék szalag
S más egyéb ékesség
S szent lesz a barátság,
Szent lesz a békesség!*

Andor diák.

SZELEBURDI.

— Vigjáték egy felvonásban. —

Írta **Hevesi Sándor.**

(Vége.)

Ötödik jelenet.

Pali (egyedül.) Mondják még, hogy szeleburdi vagyok!... Ezt a szállító-levelet a biztos elveszéstől mentettem meg... Tegyük ide az asztalra... (Kopogás.) Ki az? Szabad!

Gyuri. — Jó napot! Már itt is vagyok. Ime az egész elemózsia. Költsd el jó étvágygyal.

Pali. — Köszönöm szépen. Ah, csokoládétorta! Pompás! Hallod, Gyuri, te igazán jó pajtás vagy.

Gyuri. — Bocsáss meg, de haza kell sietnem a vendégeimhez. Később azonban testvéreiddel együtt visszajövök.

Pali. — Nagyon jó lesz. (Gyuri el.)

*

Hatodik jelenet.

Pali, majd **Erzsike**, **Pistike**.

Pali. — Fogjunk hozzá! Ah, nagyszerű! (Félénk kopogás.) Ki háborgat? Szabad! (Ujra kopognak.) Szabad! (Fölkel és kinyitja az ajtót.) Mondtam már, hogy szabad!

Erzsike (belép.) Jó napot! **Pistike**, mondj jó napot az ifju urnak.

Pistike. — Jó napot.

Pali. — Kit kerestek?

Erzsike. — A nagyságos asszony hivatott.

Pali. — Az én mamám?

Erzsike. — Igenis, kérem alásan.

Pali. — Ti a mosónénk gyermei vagytok?

Erzsike. — Igenis. A nagyságos asszony viseltes ruhákat ígért nekem, meg a kis öcsémnek. Azért jöttünk.

Pali. — Csak hogy a mama nincsen ám itthon.

Erzsike. — Akkor majd holnap jövünk.

Pali. — Ne siessetek ugy! Üljetek le egy kissé. Bizonyosan elfáradtatok. Ugy-e, hogy elfáradtatok? No, ülj le te is. Hogy hívnak.

Pistike. — Pistikének. A falu végén lakunk az édes anyámmal.

Pali (kinálja őket.) Vegyetek egy kis süteményt.

Erzsike. — Köszönjük.

Pali. — Ne köszönd, hanem egyél.

Erzsike. — Én... szeretném... inkább...

Pali. — Mit szeretnél? Csak vald be bátran.

Erzsike. — Az édes anyámnak jobban ízlenék a cukros sütemény.

Pali. — Ez igazán derék... De azért csak végy belőle. A többit papirosba teszem és elküldöm az édes anyádnak.

Erzsike. — Az ifju ur nagyon szives.

Pali. — Ezt meg neked adom.

Pistike. — Köszönöm! Jaj beh jó! Jaj beh édes! Viszek belőle a Bodrinak; de csak úgy, ha marad. (Majszolja a süteményt.)

Pali. — Várjatok csak! Látom, hogy kosarat is hoztatok... Ruha helyett majd süteményt visztek. Majd előbb papirba is csomagolom. Rólam ugyan azt mondják, hogy szeleburdi vagyok, de hadd mondják. Bizonyítsuk be az ellenkezőjét. Ez a habos sütemény szétmállana, szétfolyna, de Szeleburdi urfi a gyönyörű süteményt óvatosan megfogja, gondosan papirosba csomagolja s úgy teszi a kosárba.

Erzsike. — Köszönjük szépen.

Pali. — Ti nagyon kedves gyermekek vagytok. Jöjjetek máskor is. (Erzsikéhez.) Tudsz már olvasni?

(Folytatása a 93. lapon.)

PAJKOS CZICZÁK. (Lásd a 90. lapon.)

(Folytatás a 91. laphoz.)

Erzsike. — A tanító ur azt mondta, hogy úgy olvasok, mint a vízfolyás. Már jutalmat is kaptam a vizsgán.

Pali. — Az nagyon derék. Szeretem a szorgalmas gyermeket. Hogy legyen miből olvasnod, fogd ezt a szép képes-könyvet, neked ajándékozom... Pistikének is ajándékozok valamit. De mit adjak? Játékszerem nincs. Hohó! Itt van egy díszes skatulya, tehetsz bele, amit akarsz. Nesze!

Erzsike. — Köszönd meg, Pistike.

Pistike. — Köszönöm. Jaj beh szép iskátulya! Jó lesz kaszárnyának. Mert vannak ám kis ólom katonáim.

Erzsike. — Köszönjük az ifju ur jóságát. Istennek ajáljuk!

Pali. — Isten veletek!

*

Hetedik jelenet.

Pali, Gyuri, Etelka, Vilmos (jönnek.)

Pali. — Már itt vagytok?

Vilmos. — Gondoltuk, hogy elunod magad, hát vissza jöttünk.

Pali. — Oh, egy cseppet sem unatkozom.

Etelka. — Szeleburdi sem voltál?

Pali (büszkén.) Oh, hova gondolsz? Ellenkezőleg, nagyon higgadt voltam. Megmentettem egy szállító-levelet, melyet Janesi okvetlenül elveszített volna; aztán a habos süteményt, amelyet Gyuri hozott, oda adtam a mosónénk kis leányának, aki itt járt s kereste a mamát. Papirosba tettem óvatosan, hogy egészben maradjon.

Gyuri. — Ez nagyon szép... Hát kérlek, Vilmos, add ide a könyvem.

Vilmos. — Pali, add vissza a Gyuri mésés-könyvét. Nálad volt utoljára.

Pali. — A mesés-könyvet? (Ijedten.) Az lehetetlen!

Etelka (egész idő alatt keresgélt.) Seholsem találok a fülbevalóimat.

Pali. — Én azt a könyvet elajándékoztam.

Vilmos. — Elajándékoztad? A más jószágát?

Pali. — Igazán, nem tehetek róla.

Vilmos. — Szeleburdi!

Pali. — Borzasztó!

Vilmos. — A mosóné kis leányának adtad?

Pali. — Igen kedves kis leány és úgy olvas, mint a vízfolyás... Majd vissza kérem.

Gyuri. — Az nem illenek. Inkább lemondok róla.

Pali. — Te igazán jó fiu vagy.

Vilmos. — Te pedig igazán elveszítetted a fogadást, te szeleburdi!

Etelka (sirva.) Nem találok a fülbevalóimat. Ma kaptam őket mamától. Beletettem egy kis ébenfa-dobozba, ide a szekrényre s nem találok. Ellopták.

Pali. — Egy kis dobozba? Oh én szerencsétlen! Azt a dobozt oda ajándékoztam a mosónénk kis fiának.

Etelka. — Az én fülbevalóimat a Pistikének!

Pali. — Dehogy a fülbevalóidat! Csakis a dobozt.

Etelka. — Hát hol vannak a fülbevalók?

Pali. — Bizonyosan a dobozban, ha oda tetted, mert én fel sem nyitottam.

Gyuri. — A könyvet megtarthatják, de a fülbevalókat nem. Utánuk megyünk. (Indulni készülnek, amikor belép Janesi.)

*

Nyolczadik jelenet.

Előbbiek. Jancsi.

Jancsi. — Szerencsés jó napot, Pali urfi! Kérném a czédulát.

Pali. — Ahá, a szállító-levelet. Ott van az asztalon.

Jancsi — Hát tessék ide adni.

Pali (keresi.) Ide tettem és most nincsen itt.

Jancsi. — Adja ide hamar, mert sietnem kell a vasutra.

Etelka. — A gondos szeleburdi!

Pali (kétségbe esve.) Én nem tudom, hol van. (Mindnyájan keresik.)

Vilmos. — Nincs meg! Hova tetted? Emlékezzél csak!

Pali. — Nem tudom, nem emlékszem...

Vilmos — Mondd csak, kedves szeleburdim...

Pali. — Ne nevezetek annak!...

Vilmos. — Ne légy oly heves, hiszen jót akarok. Mondd csak: a te nagy gondosságodban a mosóné habos süteményét nem takartad véletlenül a szállító levélbe? (Mind nevetnek.)

Pali. — Az meglehet. Mit tegyek! Oh én meggondolatlan!

Vilmos. — Csak hogy magad is belátod. Hát akkor csak siessünk utánuk!

*

Kilenczedik jelenet.

Előbbiek. Erzsike. Pistike.

Erzsike. — Jó napot kívánok. Visszajöttünk, kérem alássan, mert Pistike közben felnyitotta az iskátulyát s egy pár fülbe-valót talált benne. Gondoltam, hogy a kisasszonyé, hát vissza hoztuk kérem.

Pali. — Hála Istennek! Köszönöm.

Gyuri. — Mutasd csak, a kosaradat.

Erzsike. — Tessék.

Gyuri. — Itt a habos sütemény is. Utazott a szállító-levéllal. No, ez a szállító-levél hasznavehetetlen.

Pali. — Vissza kérheted a könyvedet.

Gyuri. — Azt nem teszem.

Vilmos. — Erzsike, a dobozt megtartad.

Erzsike. — A könyvet is?

Gyuri. — Azt is.

Pali. — Csak hogy megkerült! De ez a szállító-levél...

Jancsi. — Majd én kapok ki a nagyságos urtól.

Pali. — Magamra vállalom a dolgot.

Vilmos. — Nem fogadnál újra?

Pali. — Nem fogadok, de iparkodni fogok, hogy kigyógyuljak szeleburdiságomból.

Mind. Adja az Isten!

(A függöny legördül.)

INNEN-ONNAN.

Mit eszik a vakondok? A vakondokot a legtöbb földműves kiméletlenül üldözi. Azzal vádolják, hogy tönkre teszi a vetést, hasznot pedig egyáltalában nem hajt. De ez az utóbbi vád igazságtalan. Mert igenis, a vakondok rendkívül sok ártalmas rovarot pusztít el. Roerig tanár megfigyelte, hogy a vakondok egyetlen nap alatt is tekintélyes mennyiségű ilyen állatkát eszik meg ebédre és vacsorára. A megfigyelést úgy tette, hogy lakására vitt egy vakondot és bizonyos mennyiségű férget hintett eléje. Hát az sült ki, hogy a derék állat 3 kilogramnyit evett meg belőlük 20 nap alatt. Így hát bátran mondhatjuk, hogy annak az étel-mennyiségnek, melyet a vakondok naponként elfogyaszt, nagyobb súlya van, mint neki magának.

MEGFEJTÉSEK ÉS MEGFEJTŐK.

A »KIS LAP« LXII. köt. 4-dik számában közölt kép-rejtvény megfejtése:

„Ha későre indulsz, későre érsz.“

Helyesen fejtették meg: Balassa László és Béla, Mihályffy Olga, Pankl Aurél, Krisztinkovich Jennike, Pogány Vilmos, Krisztinkovich Imre (részben), Veisz Jetti, Kazy Péter, Gombai Piroska és Ferike, Sümegh Juliska, Ilonka és Radó, Borhy Margitka, Bramberg Károly, Kerekes Gyurka, Kiss József, Frankl Lilly, Róth Herminke, Szegő Lajos, Gerecz Margitka, Vetsey Erzsike, Teleky György (A te irásod? *F. b.*), Netter István, Kapus László, Csascher Mariska, Thaly Flóra, Szlávik Géza, Beke Berti és Gyula, Hólek László, Stössel Jakab, Tomaschek Márta, Fráter Ilonka, Ybl Márta, Szigethy Margit, Tibor és Nellike, Fiáth Pál, May Imre, Szamek Bandi, Ponger Ilka és Józsika, Szilágyi Gabriella és Jenő, Kiss Jenő és Géza, Varga Ilka, Kádár Ilonka, Klein Mariska és Imre, Gonda Dezső és Mariska, Hoepfner Edith, Simek Pista, Forgó Bandi, Kövesi testvérek, Weisz Frida és Andor, Telkes Mariska és Andor, ifj. Metzger Ede, Haksch Maczi, Nagy Etelka és Tibor, Sztányi Matild, Nagy Béla, Dominigg Ilonka és Erzsike, Bőjthe Juliska és Jolán, Keresztszeghy Zoltán, Kornstein Klára, G. Hunyadi Ferencz, Pichler Margit, Koller Sárrika és Jeszenszky Miklós, Margarethen Artur, Flór Annicza, Güntler Jolánka, Basch Imre, Szauberer Béluska, Jankovich-Bésán Pista, Hardy Kálmán, Jurenák Gizi, Sárfy Jolán és Erzsi, Csépany Béla, Dirner István, Berényi Józsa, Megele Ilona, Geréb Andor, Sombory László, Faragó István, Smideg Elluska, Mándy Pál, Sárkány Magda, Ledermann Simon, Rosenstein Egon, Várady Mihály, Darvai Hanna, Cicatrius Lajoska, Garai Lujza és Mariska, Soós Jenő Ferencz, Schnabel János, Feldmann Károly, Schill László, Háty Misi, Kogler Nóra, Schnabel Béla, Beélik Elemér és Viktor, Fejér Mariska, Májay Eugenia, Garai Ilus, Bayer Antí, Schmideg Jolán, Jantsits Bandi, Névery Bandi, Garay Ilonka, Morvay Iluska, Márton Ilonka és Pista, Merse Jenő, Lederer Tibor (A leveled piszkos. *F. b.*), Reichel József, Follinus Kornél, Bakos László, Schulz Ilonka, Kovács Nóra, Boshán István és Jenő, Révész Irén és Vilma, Gál Jankó, Jakab Klári, Sinkovits Clarisse, Wildmann Annus és Imre, Szirmay Hedí, Balog Erzsébet, Knebel Riza, Meisels Blanka, Szabó Ninuska, Sebők Sárrika, Janzó Tihamér, Hollós László, Fülöp Lili és Bandi, Székely Margit, Rhédey Zoltán, Löwentritt Margit, Tompa Márta, Mentovich Anna és Ella, (Írást beporozni nem illik. *F. b.*), Michaeli Anna, ifj. Hoffmann Richard és Géza, Ungár László, Blahó Miczi, Marusák Rózsika és Jolánka, Bakó Ilonka, Mérey

Dalma, Szalai Lilike, Vogt Paula és Olga, Riedl Gyula, Ruzsin Ferencz, Kladnigg Dóra és Alajos, Fischer Ilonka, Back Marczell, Solymossy Paula és Ilonka, Hirsch Jenő, Szeles Rózsa, Hajnik Pál, Balogh Pali, Szent-Imrey Kornélka és Margit, Péterffy Vilma, Surányi Jani, Schvarcz Aranka, Korény Abris, Wurm Betty, Benkeő Béla, Ullein Tónika, Weigerth Aladár, Majba Vilma, Illy Erzsi, Etelka, Dezsőke, Amálka és Margit, Kohn Ilonka, Löbl M. Ernő, Németh Margit és Zsófiika, Büben Iván, Kőszeghy Marianna, Pisó Elvira és Valika, Schuber Anna, Milutinovits Corinna, Hefty Paula, Kaiser Jenő, Kováts Béla és Géza, Nagy Lenke, Vicza és Ernő, Fekete Irén, Zsakó Zoltán, Bartha Béla és Zoltán, Körösy Margitka, Mátrai Klárrika, Krasznay Ilonka, Krisztinkovich Imre, Véghegyi Lajoska, Vörösmarthy Ida, Basch Gizi, Nagy Ilonka (Ha elolvastad volna a *F. b.* 10 p.-ját, bajoddal nem hozzám fordulnál. *F. b.*), Mayerhofer György, Fuchs Nándor, (Van-e olló arra tifeletek? Ha van, hát használd arra is, hogy a levél papirosod rongyos szélét nyírjad körül, amint illik. *F. b.*), Weress Margit és Akos, Klein Jolán, Makkay István, Pap Lilike, Blau Artur, Hrehuss Irénke, Weisz Róbert (magad irj! *F. b.*), Gombai Piros és Ferike, Orosz Alice és Ilona, Nagy Ilonka, Schuch Ilus, Görgy Károly, Fleischmann Juliska, Vidonyi Ilonka és Sándor, Sebe Anna, Székely Laczika, Gullya Laczika, Sztelho János, Huszár Lolika és Miczi.

A jutalom kisorsolása szabályszerűen megtörténvén, nyertes lett *Faragó István Budapesten*, kinek a jutalom-könyvet, (*»Derek Ferkó«*, elbeszélés. Irta *Marryat*, átdolgozta *Donászy Ferencz*, hat színes képpel, diszes kötésben) a kiadó-hivatal megküldi.

*

A »KIS LAP« LXII. köt. 3-dik számában közölt rejtvény megfejtését még beküldték: Krisztinkovich Jennike, Teleky György, Thaly Flóra, Szamek Bandi, Ponger Ilka és Józsiika, Szilágyi Gabriella és Jenő, Haksch Maczi, Dominigg Ilonka és Erzsike, Pichler Margit, Koller Sárrika és Jeszenszky Miklós, Geréb Andor, Konya Feri, Makkay István, Kogler Nóra, Beélik Elemér és Viktor, Tarnószky Béla, Follinus Kornél, Rhédey Zoltán, Tompa Márta, Sailer Gizella, Solymossy Paula és Ilonka, Kreuter Paula, Balogh Pali, Péterffy Vilma, Kohn Ilonka, Németh Margit és Zsófiika, Büben Iván, Hefty Paula, Kováts Béla és Géza, Totterer István és János.

HELYREIGAZÍTÁS.

A *Kis Lap* 5. számában közölt számtani feladványba sajtóhiba csuszott bele. Az egyik 8-as 3-assal, a másik 8-as 9-essel helyettesítendő.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Saary Laci. Családi és magán ügyek nem tartozhatnak a *Kis Lap* keretébe. Érdeklődéssel olvasom, részvétellel vagyok irántatok s a szerencsés kifejlődést örömmel fogom tudomásul venni. — **Kerekes Gyurka.** A pótló-rejtvényekre nézve de hányszor üzentem már meg, hogy a pótolandó szavaknak is értelmöknek kell lenni. *Rás, ak, rok, árda, rök* stb. érthetetlen csonkaságok. — **Stettner Margitka.** Bár mi czimen, uton kapod a *Kis Lapot*, jogod van a versenyhez. — **Velics testv.** Az a név, melyet szabatosan foglaltál rejtvény alakjába, annyira népszerű, hogy már az első betűnél rányit még a gyakorlatlan is. A versikék, jöllehet különbek sok másnál, melyeket olvasó társaid beküldözgetnek: de közlésre még nem valók. Am idővel fog telni töletek közölhető is. — **Humayer Erzsike.** Vörös írásodba szinte bele sajdult a szemem. Pedig a »Forgó bácsi 10 parancsolatának« egyikéből megérthetted volna, hogy színes (vörös, kék, zöld) tentával írni nem helyes. A rejtvényt besoroztam. — **Deutsch Ilonka.** Meglehet hogy rejtvényed jó, de olyan apró az írásod, hogy nem mehettem el rajta. A betűrejtvény egyes betűit nagyon világosan, szinte pingálva köll megírni. Elvárom már most az *olvasható* küldeményt. — **Paget János.** Mentől előbb lássam tentával írott levelkédet. Ebből megértem majd, hogy szerencsésen fölépültél, amit melegen kívánok is. — **Sinkovits Clarisse.** Csak hogy talpra ugrottál te is! A két kis jóbarátunk egymáshoz való bizalmas viszonyán megörültem. Legyen is tartós, mert a jó barát valóságos kincs. Ilmácska írása, amennyire még az azóta vett levéltömeg után emlékezem rá, csinos. A te költőd lehet jeles, de a neve nem fogóván még köz-szájon, rejtvény tárgyául el nem fogadhatom. A láncrejtvény beválna, de az a »tátá« szó előttem idegen. Ha ezt mással pótolva küldöd be, megjelenhet. — **Schmidég Jolán.** (Ugy is olvashatnám, hogy: Schraideg.) A rejtvényre nézve kifelejtetted az utasítást, hány betűt kell átugorni, hogy a kívánt eredményt elérjük. Így kiigazítva küldjed be újból. — **Hageter Jolán és Guszti.** Kedves és csinos írásu soraitokban örömöm tellett. — **Makkay István.** A Deutsch Ilonkának szóló üzenetből te is érthetsz. — **Keller Ella.** Azt már szerénységgel volna közölnöm. De jól esett a benne nyilatkozó szeretet. Jövőre pedig gondosabban írd. Megteszed? — **Ybl Márta.** Küldheted. — **Schultz Ilonka.** A nemes gyopárból (ez az »Edelweiss« magyar neve) kötött bokréttával nagy örömet szerezteél. De szinte rémülve olvasom, hogy magad szedted. Hiszen az a havasi virág a hegyeknek épp nehezen hozzá férhető részein tenyészik! Hogy csináltad? Kosárban kötelen lógattad magad? — **Merse Jenő.** Egy czim-szalagot s 20 fillért küldj a *kiadó*-hivatalba. De hiszen a feladványaidhoz

nem mellékelted a megfejtést. En csak nem feketem neki, hogy kihüvelyezzem? Az én tisztem megvizsgálni: helyes-é a megfejtésre való könnyítő utba igazítás. — **Flór Annicza.** Ez aztán az aranyos kis cicza-kompánia! Igazán mulatságomra szolgálnak, valahányszor nézem őket. Kár hogy csak rajzolva vannak s nem duruzsolnak, mókáznak körülöttem. Különbem sohasem unatkozom. Nekem, hála az Égnek, annyi a munkám, hogy ilyesmire rá nem érek. Szerdán és csütörtökön esti 6—7. — **Brunner Ferencz.** A nyul farka csak nem hosszú, de a te történetkéd még ennél sokkal rövidebb. Meg nem is valami érdekes. Sokat kell még nőnőd Ferikém, míg közölhető irsz. Azonban dicséretes, hogy amit hallottál, tapasztaltál vagy olvastál, a magad szavaival igyekezel kifejezni. — **Vörösmarthy Ida.** Reményem, hogy tavasszal hosszú, hosszú évek multán, ismét végig róhatom az édes emlékemben élő falucska széles utait. Köszöntelek. — **Fürst Vilma.** Ismét egy boldog mama, aki még nem is oly régen az én kis Vilmám volt. Az aprókkal való ismeretség bizonyára épp oly kedves lesz. — **Brunberg Károly.** Ugyan fiacskám, mi jut eszedbe? Te, a te néhány évecskéddel, az elmúlt boldog gyermeki kor után sohajtozol? Mikor csak most állsz az élet küszöbén! Az, hogy messze szülő-földed felé szállanak vágyaid, csak érző szivre vall. De hát csöppentett magyar gyerek lett belőled s már most itt is fogunk örökre. Érzelmeid nemesek, csak hogy még nem bírod jól kimagyarázni s a versikéid formája nagyon messze van attól, hogy verses forma legyen. De bizsereg, forr benned valami, ami, ha leszűrődött benned, még lehet ám egyszer igazi költészet is. — **Frankl Lilly.** Válaszolni csak valami szükséges kérdésre szoktam. — **Barkóczy Elza.** Az a »Pista« fiu-e vagy cicza? A történetkéd egyébként elég összefüggően mondtad el, de közlésre nem alkalmas. — **Mezei Ödön.** Az egyik megjelen. — **Pankl Aurél** (*Antal, Arvid?*) Sorát ejtem. — **Klein Jolán.** Mi az a *ramka, óza, uszi, őzsef, ttó?* — *Több levélről a jövő számban.*

ROVÁS.

A. L., és D. B. Poczás leveletekre nem lehet figyellemmel.

JÓ SZIV.

Az országos gyermek-védő egyesület javára: Ybl Márta 3 K., Hageter Jolán és Guszti 2 K. 30 fil.

Az Ég áldása legyen a kegyes adakozókon!

F. b.

Társ-szerkesztő ROBOZ ANDOR.